

РЕШЕНИЕ

№ 6232

гр. София, 01.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 11.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **7856** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145-178 АПК, вр. с чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба от К. Д. Д. срещу Заповед №21-1006-000291/24.06.2021г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2А, б.а) от Закона за движение по пътищата, издадена от А. Г. - началник сектор към ОДМВР П..

Според жалбата, заповедта е немотивирана и не са налице материалните предпоставки на чл.171, т.2а, б. а) от ЗДвП, тъй като водачът е бил правоспособен. Счита, че следва да се разграничава придобиването на правоспособност да се управлява МПС от удостоверителния документ за правото да се упражнява тази дейност. В случая липсва съставомерно нарушение, а в заповедта е било нужно да бъде цитирана разпоредбата на чл.172, ал.4 от ЗДвП. Освен това издаденото във Великобритания свидетелство за правоуправление е било валидно за територията на РБългария, предвид регламентацията на чл.161 от ЗДвП, Женевската конвенция за движение по пътищата от 1949г., В. конвенция за движение по пътищата от 1968г. и Споразумението между страните от северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили – международни договори ратифицирани, обнародвани и влезли в сила.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ч., която поддържа жалбата. Моли за присъждане на разноски.

Ответникът – началник сектор към ОДМВР П. не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от

фактическа страна следното:

С обжалваната Заповед №21-1006-000291/24.06.2021г. на К. Д. Д. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2А, б.а) от Закона за движение по пътищата „Прекратяване на регистрацията на ППС л.а. „А. КУ 7“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца, считано от 16.06.2021г., като са отнети 2 броя регистрационни табели и Свидетелството за регистрация на процесното МПС.

Според мотивите на заповедта на 16.06.21г., в [населено място], по бул. Съединение българският гражданин Д. е управлявал л.а. А. КУ 7“ с рег. [рег.номер на МПС] – лична собственост, на територията на РБългария, с чуждестранно национално свидетелство, което не е издадено от държава – членка на Европейския съюз, а именно английско свидетелство № DERME811139KD9EB 01, повече от три месеца, след като е влязъл в страната на 20.12.2020г., с което виновно е нарушил чл.162, ал.1 от ЗДвП.

По преписката е приложено копие на издадено на Д. във Великобритания на 04.11.2020г. и валидно до 03.11.2030г. свидетелство за управление, валидно за категориите АМ, А, В1 и В, съставеният за нарушение на чл.162, ал.1, вр. с чл.150 от ЗДвП АУАН и издаденото въз основа на него Наказателно постановление на 15.07.21г.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от лице, което има правен интерес. Разгледана по същество е основателна.

Заповедта за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, спазени са административнопроизводствените правила, но е недостатъчно ясно мотивирана, тъй като от съдържанието ѝ не може да се разбере коя от хипотезите на чл.171, т.2а, б.а) от ЗДвП административният орган е приел за осъществена, за да приложи ПАМ с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата. В този смисъл е нарушено изискването за форма на административният акт по чл.59, ал.2 т.4 от АПК - заповедта се явява немотивирана.

Съгласно чл.171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: по т.2а. (прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: по б.а) - без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година;

Чл. 162, ал.1 от ЗДвП постановява, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

Административният орган е приел, че жалбоподателят е управлявал собственото си

МПС при проверката на 16.06.2021г., със свидетелство, издадено във Великобритания, която към този момент вече не е членка на ЕС, повече от три месеца, след като е влязъл в страната. Свидетството е приложено по делото – издадено е на 04.11.2020г. и валидно до 03.11.2030г. Видно от справката за нарушителя на лист 25 от делото, К. Д. е притежавал българско СУМПС №281016182, издадено на 07.07.2011г. от СДВР, но към датата на проверката 16.06.2021г. в [населено място], същото е било с изтекъл срок, тъй като валидността му е до 20.05.2021г.

Вярно е, че чл.162, ал.1 от ЗДвП съдържа ограничение само за водачите – български граждани, които могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария само в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. В случая, жалбоподателят безспорно е български гражданин. Но чл.171, т.2а, б.а) от ЗДвП, в който няма изрично препращане към чл. 162, ал.1 от ЗДвП, съдържа няколко различни хипотези, като административният орган не е конкретизирал коя от тях е приел за осъществена, при констатирано нарушение на чл.162, ал.1 от ЗДвП.

Не става ясно за съда, нарушението на чл.162, ал.1 от ЗДвП дали се приравнява според органа, наложил мярката на управление от неправооспособен водач, или при липса на свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада превозното средство. Останалите хипотези - лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, при наличните по делото данни могат да се смятат за изключени, но липсата на свидетелство за управление и правоспособността да се управлява МПС са различни случаи и следва да се разграничават, особено в настоящия казус, при който е установено безспорно, че Д. е притежавал напълно валидно чуждестранно свидетелство. Тъй като липсва пълно фактическо описание и прецизна правна квалификация (по кое предложение на чл.171, т.2а, б. а) от ЗДвП се налага мярката), то правото на защита на адресата ѝ е било нарушено, а за съда е невъзможно да провери, дали материалният закон е правилно приложен.

Поради изложеното, заповедта се явява незаконосъобразно издадена и следва да се отмени, като на жалбоподателя се дължат направените по делото разноски в размер на 710 /седемстотин и десет/ лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от К. Д. Д. Заповед №21-1006-000291/24.06.2021г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2А, б.а) от Закона за движение по пътищата, издадена от А. Г. - началник сектор към ОДМВР П..

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР - П. да заплати на К. Д. Д. направените по делото разноски в размер 710 /седемстотин и десет/ лева.

Решението е окончателно на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

